

**UCHWAŁA NR XXXI/717/2017
RADY MIASTA GLIWICE**

z dnia 19 października 2017 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działania Prezydenta Miasta Gliwice

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. 2017 r., poz. 1875), art. 229 pkt 3 oraz art. 237 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1257) na wniosek Komisji Gospodarki Komunalnej

**Rada Miasta Gliwice
uchwala, co następuje:**

§ 1. Uznać skargę na Prezydenta Miasta Gliwice za bezzasadną z przyczyn określonych w uzasadnieniu stanowiącym załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Zobowiązać Przewodniczącego Rady Miasta Gliwice do poinformowania skarżącej o sposobie załatwienia skargi.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miasta
Gliwice

Marek Pszonak

Załącznik do Uchwały Nr XXXI/717/2017

Rady Miasta Gliwice

z dnia 19 października 2017 r.

Zgodnie z art. 229 pkt. 3 Kodeksu postępowania administracyjnego organem właściwym do rozpatrzenia skargi dotyczącej zadań lub działalności wójta (burmistrza lub prezydenta miasta) jest rada gminy.

Mieszkancka miasta przekazała do Biura Interwencyjnej Pomocy Prawnej Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej swoją interwencję z dnia 1 maja 2017 r., dotyczącą utraty mieszkania wskutek katastrofy budowlanej, z prośbą o podjęcie działań interwencyjnych. Pismo to zostało zakwalifikowane przez Biuro Interwencyjnej Pomocy Prawnej jako skarga na gliwickich urzędników i przesłane do Rady Miasta Gliwice celem rozpatrzenia. Skarga została skierowana przez Przewodniczącego Rady Miasta do zbadania przez Komisję Gospodarki Komunalnej Rady Miasta.

Komisja miała styczność ze sprawą skarżącą od czerwca 2015 r., kiedy to badała jej skargę na Dyrektora Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej i jego działania związane ze sprawą katastrofy budowlanej i utraty mieszkania własnościowego przez skarżącą. Skarga ta uznana została przez Radę Miasta Gliwice za bezzasadną. Podjęcie uchwały nr VIII/186/2015 z 23 lipca 2015 r. w sprawie rozpatrzenia skargi poprzedzone było zgromadzeniem szczegółowych danych na temat okoliczności sprawy i ich przeanalizowaniem przez członków Komisji. Uzasadnienie uchwały relacjonuje, w jaki sposób prowadzona była przez ZGM sprawa skarżącej.

Komisja Gospodarki Komunalnej zajmowała się ww. sprawą, na wniosek mieszkanki, także w latach 2016-2017. Komisja zwracała się również do zastępcy prezydenta miasta z prośbą o ponowne przeanalizowanie sprawy, a także zaproponowała mieszkance podjęcie działań, które mogą jej pomóc w trudnej sytuacji życiowej. W ostatnim piśmie Przewodniczącego Rady Miasta Gliwice do skarżącej z dnia 1 marca 2017 r., została ona poinformowana, że Komisja Gospodarki Komunalnej podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w poprzednich pismach.

Skarżąca nabyła lokal mieszkalny w 2001 roku od gminy Gliwice z zastosowaniem 68% bonifikaty, nie wyrażając jednocześnie zgody na utworzenie funduszu remontowego. Mając na uwadze postępujący zły stan techniczny budynków, w celu zdecydowania o ich remoncie czy też przeznaczeniu do rozbiórki, w czerwcu 2006 roku zlecono wykonanie ekspertyzy budowlanej. Ww. ekspertyza wykazała, że przylegające do siebie budynki są w bardzo złym stanie technicznym i podjęto decyzję o konieczności ich wyburzenia. Miasto przystąpiło do wykwaterowania najemców, a skarżącej przedstawiło propozycje kilku lokali zamiennych, lecz żaden z nich nie został zaakceptowany. W lutym 2008 roku, zaproponowano ostatni z lokali zamiennych. Po bezskutecznym oczekiwaniu na podjęcie przez mieszkankę decyzji, z uwagi na upływający termin ważności operatu szacunkowego określającego wartość lokalu, w listopadzie 2008 roku przeznaczono go do zbycia w drodze przetargu nieograniczonego, o czym również skarżącą poinformowano. W trakcie publikacji ogłoszenia o przetargu skarżąca zgłosiła chęć zamiany lokali, co spowodowało wstrzymanie procedury przetargowej i przystąpiono do przygotowań do zamiany. Po przygotowaniu wszelkich niezbędnych dokumentów, ostatecznie mieszkanka nie podpisała protokołu ustalającego warunki dokonania zamiany lokali.

Według ustaleń Komisji nie jest prawdziwe twierdzenie, jakoby o lokalach zamiennych skarżąca dowiedziała się dopiero w 2015 roku, ponieważ na potwierdzenie faktu niezaakceptowania przez nią zaproponowanych przez Miasto lokali są notatki ze spotkań z Dyrektorem Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej w dniu 13 lutego 2007 roku i 21 września 2009 roku, jak również pismo skarżącej z dnia 14 stycznia 2015 roku. W wrześniu 2009 roku, nastąpiła katastrofa budowlana i budynek sąsiadujący uległ częściowemu zawaleniu. Wówczas Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w dniu 22 września 2009 roku wydał decyzję o opróżnieniu w całości przylegającego budynku mieszkalnego oraz wyłączenie go z użytkowania ze względu na zagrożenie katastrofą budowlaną. Miasto Gliwice udzieliło daleko idącej doraźnej pomocy w postaci zakwaterowania skarżącej wraz z rodziną w internacie Zespołu Szkół Techniczno-Informatycznych zaraz po katastrofie we wrześniu 2009 roku. Następnie przydzielono jej lokal socjalny po remoncie, składający się z 2 pokoi, kuchni, WC i przedpokoju, który przekształcono ostatecznie na docelowy w październiku 2011 roku.

Uporządkowano również stan prawny nieruchomości wobec rozbiórki budynku mieszkalnego i aktem notarialnym w dniu 17 maja 2011 roku wspólnie ze skarżącą zniesiono współwłasność części wspólnych budynku oraz rozwiązano umowę wieczystego użytkowania i wypłacono wynagrodzenie określone przez rzeczoznawcę majątkowego.

Po wyżej opisanej katastrofie budowlanej, niezależne postępowanie prowadziła Prokuratura Rejonowa Gliwice-Wschód w Gliwicach, która wydała w dniu 29 marca 2013 roku postanowienie o umorzeniu postępowania, stwierdzając brak możliwości przypisania winy określonej osobie za doprowadzenie do katastrofy budowlanej.

Sąd Okręgowy w Gliwicach w dniu 8 listopada 2012 roku i Apelacyjny w Katowicach w dniu 14 maja 2013 roku wydały wyroki w procesach, w których skarżąca próbowała pociągnąć Gminę Gliwice do odpowiedzialności cywilnoprawnej. Były to dla niej wzroki niekorzystne.

Z inicjatywy skarżącej sprawa również była tematem rozważań rzecznika praw obywatelskich, który złożone przez Miasto wyjaśnienia przyjął je bez zastrzeżeń.

Ponadto postanowieniem z dnia 9 maja 2016 roku Sąd Apelacyjny w Katowicach, odrzucił skargę kasacyjną o wznowienie postępowania przeciwko Gminie Gliwice i Zarządowi Budynków Miejskich II TBS spółka z o.o. o zapłatę. W dniu 24 maja 2016 roku, skarżąca wystąpiła do Sądu Okręgowego z kolejnym powództwem, tym razem o przyznanie lokalu zamiennego na własność. Postępowanie nadal trwa, przesłuchiwanie są kolejni świadkowie, a następna rozprawa została wyznaczona na dzień 3 listopada br.

Mając na uwadze wyczerpane wszelkie możliwości prawne oraz prawomocne wyroki Sądów w przedmiotowej sprawie, brak jest możliwości satysfakcjonującego skarżącą rozstrzygnięcia.

Po przeanalizowaniu skargi z dnia 1 maja 2017 r. oraz dokumentów zgromadzonych w ww. sprawie, Komisja postanowiła zaproponować Radzie Miasta uznanie skargi mieszkanki za bezzasadną.

Zgodnie z art. 239 Kodeksu Postępowania Administracyjnego „w przypadku, gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadamiania skarżącego.”